

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jan Ryby v právní věci žalobce: **JUDr. J. O.**, bytem O. 825, P. 4, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 9. 1. 2014, č. K 115/03,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu a předcházejí řízení

Odvolací kárný senát žalované (dále též „odvolací senát“) rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014, č. K 115/03, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí kárného senátu žalované (dále jen „kárný senát“) ze dne 30. 8. 2013, sp. zn. K 115/03, kterým byl žalobce uznán vinným skutkem, že poté, co mu jeho klient, společnost Diag Human, a. s. (dále jen „DH“), vypověděla plnou moc k dalšímu zastupování, navštívil předsedu vlády České republiky a předal mu písemný doklad (dále též „memorandum“). V tomto dokladu uvedl, že nárok jeho bývalého klienta na náhradu škody, který uplatnil v rozhodčím řízení proti České republice ve výši 2 mld. Kč, je důvodný jen cca do výše 1 mld. Kč, a proto je na České republice, aby se v tomto směru v rozhodčím řízení proti uplatněnému nároku

bránila. Popsané jednání bylo právně kvalifikováno jako porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost, tedy jako porušení § 21 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, protože bylo žalobci uloženo kárné opatření ve formě pokuty ve výši 200 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení.

Kárný senát považoval za nesporné, že žalobce poté, co mu klient DH vypověděl plnou moc po více jako 7letém zastupování, jednal přímo s protistranou – s tehdejšími premiérem – o skutečnostech týkajících se sporu, který stále běžel. To bylo prokázáno doznáním kárně obviněného, doloženo výpovědí PhDr. V. Š. a nepřímo to vyplývá ze svědeckého prohlášení JUDr. I. S. Svědek PhDr. V. Š. potvrdil, že od kárně obviněného převzal při rozhovoru nějaké 2 až 3stránkové memorandum. Svědek hledal argumenty jak napadnout rozhodnutí v rozhodčím řízení v kauze DH proti České republice.

Kárný senát neměl přímý důkaz o tom, že zmiňované memorandum představovaly listiny založené ve stížnostním spise. Nicméně pokud ve vzájemné souvislosti hodnotil i další listiny, které byly provedeny k důkazu – protokoly sepsané policií, bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o účelu setkání žalobce s tehdejšími premiérem a nebylo pochyb o tom, že u tohoto setkání došlo k předání písemností, což potvrdil i žalobce v korespondenci s policií. O obsahu rozhovoru s premiérem se žalobce zmínil v řadě písemností, které byly přečteny. Z nich bylo zřejmé, že řeč nebyla jen o procesních otázkách sporu DH proti České republice, ale žalobce sděloval premiérovi i informace týkající se zpochybnění samotného nároku uplatňovaného DH a radil, jak by se měla Česká republika proti žalobě bránit. Premiér byl představitelem protistrany bývalého klienta žalobce v době probíhajícího sporu.

Kárný senát měl za prokázané, že žalobce informoval protistranu o klientovi a sdělil přitom zásadní informace představiteli protistrany, jak z jeho hlediska pokračovat ve sporu. Ohledně zmíněných listin kárný senát zaujal názor, že je psal žalobce, a to s ohledem na mnoho indicií – stylistická podobnost jiných podání žalobce a skutečnost, že byly doručovány i jiným subjektům vždy v souvislosti s jednáním žalobce.

Kárný senát nepřisvědčil obraně žalobce, že se jednalo o dovolené prolomení povinnosti mlčenlivosti v důsledku plnění povinnosti překazit spáchání trestného činu. Pokud policie prováděla úkony ve věci zjišťování okolností o průběhu rozhodčího řízení, jednalo se o prošetřování událostí z roku 2011. To nemělo žádnou souvislost s událostí v roce 2003, která byla předmětem kárného řízení. Nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by v přímé souvislosti se schůzkou kárně obviněného s premiérem dne 3. 5. 2003 byly zahájeny nějaké úkony v trestním řízení. Žalobce ostatně ve svém podání ze stížnostního spisu vysvětloval, že považoval za vhodnější oznámení předsedovi vlády, protože ČR mohla v probíhajícím řízení snadno učinit procesní postupy, které by zajistily, aby nárok DH byl projednáván a rozhodnut jen v oprávněné výši. Dále kárný senát setrval na svém stanovisku, že motivem žalobce byla nevyřešená odměna a podíl z lukrativní kauzy poté, co došlo ze strany jeho klienta k vypovězení plné moci a odmítnutí plnit požadovaný nárok advokáta. Kárný senát nepochyboval o tom, že žalobce jednal v přímém úmyslu poškodit svého bývalého klienta, což je zvláště zavrženíhodné. Z vystoupení žalobce pak nebylo možné dovodit sebereflexi či uznání pochybení.

Skutková věta byla oproti znění žaloby upravena při respektování požadavku zachování totožnosti skutku tak, aby konkrétně popisovala jednání žalobce, v němž bylo spatřováno kárné provinění. Kárný senát zohlednil při ukládání kárného opatření délku kárného řízení a uložil žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč.

Odvolací senát poukázal na skutečnost, že kárný senát se řídil jeho závaznými pokyny, které odvolací senát vyjádřil v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013, v němž kárnému senátu uložil doplnit dokazování: listinami ze spisu Policie ČR, správy hl. m. Prahy, služby kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality, ČTS: PSP-235/OHK-5-2003; protokolem sepsaným u Obvodního soudu pro Prahu 4 ohledně výsledku PhDr. V. Š.; a aby upravit popis skutku tak, aby byl v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2009, sp. zn. 8Ca 352/2007, tedy aby bylo porušení mlčenlivosti blíže konkretizováno.

Kárný senát v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podrobně rozvedl, které důkazy v kárném řízení provedl a o které z nich opírá svůj závěr o vině žalobce. Odvolací senát odkázal na zmíněné spisy Policie ČR a obsah výpovědi PhDr. V. Š. Z uvedeného dospěl k jednoznačnému závěru, že vina žalobce žalovaným skutkem byla prokázána. Přitom nemohla obstát námitka žalobce, že byl porušen zákaz dvou kárných opatření za totožný skutek. Předchozí kárné opatření bylo totiž zrušeno citovaným rozsudkem městského soudu.

Postupu kárného senátu nebylo možné nic vytknout ani při úvaze o druhu a výši kárného obvinění. Kárný senát vzal především v úvahu délku trvání kárného řízení a ta se promítla do druhu uloženého kárného opatření. Vytčené porušení povinnosti mlčenlivosti bylo natolik závažné, že pokud by nedošlo k prodlevě 10 let, nepřicházelo by v úvahu jiné kárné opatření než vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Advokátní mlčenlivost je totiž jednou z nejdůležitějších povinností advokáta a k jejímu dodržování se advokát zavazuje již ve svém slibu. Druh a výši kárného opatření pak odvolací senát považoval za přiměřenou a odpovídala i hlediskům stanoveným v § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád (dále jen „kárný řád“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 28. 4. 2014 u zdejšího soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalované. V první námitce žalobce uvádí, že jediným přímým důkazem toho, zda porušil advokátní mlčenlivost, mohl být jedině výslech dotyčného předsedy vlády. Přesto kárný žalobce tento důkaz v kárné žalobě nenavrhnul a předseda kárné komise nevyzval kárného žalobce k doplnění kárné žaloby; žalovaná tak porušila § 7 odst. 2 kárného řádu. Na tom nemění nic fakt, že v kárné žalobě byl uveden návrh důkazů ke čtyřem jiným údajným skutkům. Ve vztahu k popsánému skutku mělo být kárné řízení zastaveno, a proto nemohlo být uloženo žádné kárné opatření.

V druhé námitce žalobce poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8Ca 352/2007-55, v němž soud žalované vytknul, že výrok byl vadný a obsahoval nekonkrétní formulace skutku. Popsanou vadu žalobce spatřuje ale i v kárné žalobě. Přitom žalovaná uložila na základě této nekonkrétní žaloby napřed vyškrtnutí ze seznamu advokátů, které městský soud zrušil, a posléze uložila žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč.

Ve třetí námitce žalobce poukazuje na to, že první kárné opatření o vyškrtnutí ze seznamu advokátů nabylo právní moci a bylo vůči žalobci vykonatelné; později je zrušil městský soud. Jelikož žalovaná při ukládání kárných opatření jedná jako orgán veřejné moci, je při této činnosti vázána čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, tedy povinností jednat podle zákona. Žádný zákon nestanoví, že pokud soud zruší pravomocné a vykonatelné rozhodnutí žalované o vyškrtnutí ze seznamu advokátů, tak tím zruší také důsledek tohoto rušeného rozhodnutí. I poté, co rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo zrušeno, zůstaly zachovány faktické profesně a ekonomicky ničivé důsledky právní moci tohoto rozhodnutí na žalobce. Žalobce na základě tohoto pravomocného rozhodnutí nesměl vykonávat advokacii, přišel o řadu klientů a příslušnou odměnu.

Ve čtvrté námitce žalobce brojí proti nepřiměřené výši pokuty. Uvádí, že výše pokuty mohla dosahovat až 850 000 Kč, ale několikanásobně je vyšší finanční ztráta, kterou žalobce utrpěl. Pokuta ve výši 200 000 Kč je proto nepřiměřená. Její zaplacení by dále přesahovalo ztrátu příjmu, kterou žalobce utrpěl v důsledku prvního kárného opatření.

V páté námitce žalobce namítá, že nelze udělit kárné opatření za skutek, za který bylo kárné opatření již pravomocně uloženo a vykonáno, a dovolává se zásady *ne bis in idem* (zákazu dvojího trestání). Ačkoli v druhém kárném opatření kárný senát zúžil vymezení skutku, nelze toto zúžení vyložit tak, že druhé kárné opatření je uloženo za jiný skutek než to dřívější kárné opatření.

V šesté námitce žalobce brojí proti pochybení žalované, které spočívá v tom, že potom, co předseda vlády PhDr. V. Š. odmítnul podat svědectví dobrovolně, trvalo žalované cca 8 let, než požádala soud, aby svědka k výsledku předvolal. Jeho výslech se pak uskutečnil dne 16. 11. 2011, tedy 8,5 roku po dni 3. 5. 2003, kdy žalobce při jednání s PhDr. V. Š. měl porušit zákonnou povinnost advokátní mlčenlivosti, přičemž tato vada měla zásadní vliv na obsah výpovědi svědka. Svědek uvedl, že mu žalobce předal nějaké memorandum, které bylo řádově na 2 až 3 strany, ale u předložených listin, kterým měly být kopiemi materiálů, jež žalobce měl předat PhDr. V. Š., svědek nemohl potvrdit jejich autenticitu. Žalované nebránilo nic v tom, aby požádala o soudní výslech dříve, než tak učinila.

V sedmé námitce žalobce poukazuje na skutečnost, že PhDr. V. Š. připustil předání písemného podkladu a vizuální podobnost listin, které mu při výslechu předložila žalovaná, pro více než 8letý odstup si ale nevzpomněl na nic ohledně obsahu předmětných listin. Proto není prokázáno, zda listiny, které předložila žalovaná při výslechu, měly ten obsah, jak tvrdí žalovaná. Zároveň není doloženo, že písemnost, kterou předložil žalobce svědkovi, obsahovala údaje, na které se vztahuje advokátní mlčenlivost.

V osmé námitce žalobce uvádí, že ve spisech žalované jsou listiny s údaji z veřejných zdrojů. V kárném řízení nebylo dokazováno, zda se tyto a další údaje žalobce dozvěděl v souvislosti s výkonem advokacie, ačkoli pouze na takové údaje se vztahuje povinnost advokátní mlčenlivosti dle § 21 zákona o advokacii.

V deváté námitce žalobce tvrdí, že údajná existence kárného skutku nebyla dokázána žalobcovým doznáním. Žalobcovo doznání mělo spočívat v tom, že v kárném spisu je listina, kterou předložila společnost DH, a tato listina pochází údajně z rozhodčího spisu DH proti České republice. Listinu údajně do spisu doručil žalobce jako zástupce DH a obsah listiny naplňuje znaky porušení mlčenlivosti. Z těchto nepřímých důkazů učinila žalovaná závěr, že žalobce předal PhDr. V. Š. stejnopis dané listiny, čímž porušil povinnost mlčenlivosti. Žalovaná se ale nepokusila prokázat, že listina je z rozhodčího spisu a že ji doručil žalobce. U obsahu listiny se pak nezabývala tím, zda se v ní uvedené údaje advokát dozvěděl při poskytování právních služeb. Rovněž závěr žalované, že žalobce předal PhDr. V. Š. stejnopis listiny, čímž porušil advokátní mlčenlivost, nemá oporu v tvrzeních, že listina je z rozhodčího spisu a že ji do spisu zařadil žalobce.

V desáté námitce žalobce namítá, že vytčený skutek nebyl prokázán uceleným řetězcem nepřímých důkazů. I kdyby totiž bylo dokázáno, že žalobce doručil rozhodčímu senátu tvrzenou listinu se sdělením, že přílohu této listiny předal PhDr. V. Š., tak by chyběl důkaz pravdivosti žalobcova tvrzení o předání těchto listin PhDr. V. Š. Žalovaná považuje za ucelený řetězec nepřímých důkazů to, že žalobce údajně napsal o předání dotyčné listiny PhDr. V. Š.: 1. žalované do stížnostního spisu, ale na této listině je podepsána jiná osoba než žalobce; 2. rozhodčímu senátu, což tvrdí DH, ale k pravdivosti tohoto tvrzení nebylo vedeno dokazování; 3. Policii ČR v přípravném řízení, odkud tuto listinu údajně získal DH a zaslal jí komoře. I kdyby žalobce tuto listinu policii skutečně dal, stalo by se tak v přípravném řízení, proč by nebylo možné listinu užít jako důkaz v kárném řízení.

V jedenácté námitce se žalobce dovolává zásady *in dubio pro reo*. Jelikož nebyly odstraněny pochybnosti o tom, kterou listinu žalobce předal předsedovi vlády a zda se na údaje na této listině vztahovala povinnost advokátní mlčenlivosti, měla být kárná žaloba zamítnuta.

V poslední dvanácté námitce žalobce upozorňuje na to, že kárné řízení je jedním z druhů správního řízení a že na tresty uložené ve správním řízení se vztahují stejné zásady jako na tresty uložené v trestním řízení. Kárné řízení mělo být zastaveno pro rozpor s právem na spravedlivý proces vzhledem k amnestii prezidenta republiky z počátku roku 2013, kterou prezident zastavil trestní řízení trvající více než 8 let. Vyškrtnutí ze seznamu advokátů mělo fakticky stejný obsah jako trest zákazu činnosti ukládaný v trestním řízení.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení obou rozhodnutí správních orgánů a přiznání práva na náhradu řízení. Žalobce rovněž žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Vyjádrěním ze dne 4. 6. 2014 uvádí žalovaná k žalobě, že nenavržení důkazu není skutečností nezměnitelnou; v průběhu kárného řízení byl důkaz navržen a proveden. Rovněž namítá, že kárná žaloba ani kárné rozhodnutí zrušené rozsudkem ze dne 7. 7. 2009 nejsou předmětem tohoto řízení. Dále dodává, že vyškrtnutí ze seznamu advokátů je vykonáno dnem, kdy nabylo právní moci, přičemž jeho důsledky trvají dle § 35b zákona o advokacii nejméně 5 let. V případě žalobce bylo toto kárné opatření zrušeno po uplynutí doby podstatně kratší. Jelikož po zrušení kárného rozhodnutí bylo nutné znovu rozhodnout o kárné vině a kárném opatření, nešlo o dvojí postih v různých řízeních.

Žalovaná rovněž uvádí, že žalobcem tvrzená ztráta příjmů při vyškrtnutí ze seznamu advokátů není pokutou, přičemž uložená pokuta byla uložena v rámci zákonné sazby. K páté námitce předestírá, že nejde o dvojí postih v různých řízeních, ale o nové rozhodnutí v řízení, které pokračovalo po zrušení pravomocného rozhodnutí soudem. Kárné senáty upravily popis skutku při zachování jeho totožnosti a uložily kárné opatření. Časový odstup při výslechu svědka se projevil v podrobnosti jeho výpovědi, ale neměl vliv na dosvědčení rozhodujících skutečností – žalobce navštívil svědka ze své iniciativy, aby jej jako protistranu informoval o tom, že zastupoval klienta DH a o skutečnostech, o nichž vzhledem k povinnosti mlčenlivosti informovat neměl. Z výpovědi svědka vyplývá, že obsah písemností se týkal sporu mezi DH a Českou republikou. Svědek posuzoval i s časovým odstupem význam, který obsah listin a rozhovoru měl pro jeho další rozhodování ve věci. Jestliže svědek hodnotil míru užitečnosti informací, které k případu dostal od zástupce protistrany, je tím prokázáno, že zástupce svědka informoval o skutečnostech krytých povinností mlčenlivosti. Pokud byly informace přístupné z veřejných zdrojů, nebylo potřeba, aby žalobce šel svědka o nich informovat. Podstatné je, že žalobce své informace, byť i s přihlédnutím k veřejně přístupným informacím, ale právě po zkušenostech s poskytováním právní služby, hodnotil a toto své hodnocení svědkovi předal. Žalobcův rozbor rovněž nevyvrací to, co uvádí o výsledcích dokazování kárné senáty obou stupňů. K desáté námitce žalovaný uvádí, že důkaz pravdivosti spočívá ve výpovědi svědka, který potvrdil, že od žalobce obdržel písemnost, která se týkala předmětu sporu. Vzhledem k závěrům kárných senátů obou stupňů a jistoty, které dosáhly, nebyl prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Ve vztahu k argumentaci týkající se amnestie žalovaná dodává, že se jednalo o kárné, nikoli trestní řízení. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná ani žalobce se navzdory poučení ve stanovené lhůtě nevyjádřili, že by s takovým projednáním věci nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud usnesením ze dne 19. 8. 2014, č. j. 3Ad 9/2014-36, nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že předložený případ posuzoval zdejší soud již dříve v rozsudku ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8Ca 352/2007-55, jímž zrušil předchozí rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2007 a pro další řízení ji zavázal svým právním názorem. Soud v onom rozsudku správním orgánům vytkl, že výrok byl vadný, obsahoval nekonkrétní formulaci skutku, chyběl konkrétní popis informací a rozhodnutí se opíralo o jediný důkaz – listinu doručenou žalované dne 8. 7. 2013, která byla psaná na hlavičkovém papíře žalobce s jeho strojopisným podpisem, ač správní spis obsahoval další podklady, s nimiž se žalovaná ve svém rozhodnutí nevypořádala. Žalovaná se nezabývala námitkou žalobce, že informace, které sdělil tehdejšímu předsedovi vlády, nezískal při výkonu advokacie v souvislosti s poskytováním právní služby svému klientovi. Nezabývala se ani otázkou odpovědnosti advokáta za výkon činnosti podle zákona o advokacii, která je vystavěna na principu objektivní odpovědnosti advokáta vůči klientovi, tedy odpovědnosti bez ohledu na zavinění s připuštěním možnosti liberace. Správní orgány se rovněž nezabývaly předloženým důkazem, totiž přepisem televizního vystoupení tehdejšího předsedy vlády dr. Š., který v tomto vystoupení sdělil, že žalobce mu při jejich schůzce žádné listiny nepředal. Rovněž obsah předmětného rozhovoru s bývalým předsedou vlády nebyl v rozhodnutí žalované prokázán a žalovaná nevěnovala pozornost tvrzení žalobce, že předané informace měly pocházet až z doby po lednu 2003, kdy skončilo zastupování tohoto klienta, a v této době byly sdělovací prostředky plné informací o záležitosti společnosti DH.

Soud hodnotil zjištěný skutkový stav na základě podkladů předložených žalovanou, které jsou součástí kárného spisu zn. K 115/03 (dále jen „kárný spis“) a stížnostního spisu č. 295/2003 (dále jen „stížnostní spis“).

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je především posouzení správnosti závěru žalované, že žalobce porušil § 21 odst. 1 zákona o advokacii tím, že dne 3. 5. 2003 předal PhDr. V. Š., tehdejšímu předsedovi vlády ČR, dokument obsahující informace zjištěné při zastupování svého bývalého klienta – společnosti DH, na které se vztahovala advokátní mlčenlivost, čímž se dopustil závažného kárného provinění. Předmětem posuzování jsou dále i související otázky, jak je žalobce vymezil v jednotlivých žalobních bodech.

Podle § 21 odst. 1 zákona o advokacii „[a]dvokát je povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb“.

Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii „[k]árným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem“.

1. Důkazy navržené v kárné žalobě

Žalobce v první námitce uvádí, že kárný žalobce v kárné žalobě nenavrhł klíčový důkazní prostředek – výslech PhDr. V. Š., čímž byl porušen § 7 odst. 2 kárného řádu. Vzhledem k uvedenému pochybení mělo být kárné řízení ohledně této části žaloby zastaveno.

Podle § 7 odst. 2 kárného řádu „[k]árná žaloba musí být podána písemně a musí obsahovat zejména popis skutku, v němž je spatřováno kárné provinění, odůvodnění a návrh na provedení důkazů v kárném řízení; v odůvodnění kárné žaloby je třeba uvést právní povinnost, jejíž porušení je kárným žalobcem vytýkáno. Neobsahuje-li kárná žaloba tyto náležitosti, vyzve předseda kárné komise kárného žalobce, aby vady podání odstranil nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy mu byla taková výzva doručena“ (pozn. – zvýraznění zde i následujících částech rozsudku provedl zdejší soud).

Soud předně uvádí, že ne každé procesní porušení zákona je natolik závažné, aby mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Ze samotné dikce § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vyplývá, že se musí jednat o podstatné porušení ustanovení o řízení. Kárná žaloba je založena v kárném spisu na č. l. 4 až 7. Na č. l. 4 je jmenována celá řada důkazních prostředků, přičemž výslech PhDr. V. Š. v uvedeném seznamu chybí. Ačkoli se jedná o jeden z klíčových důkazů, soud z celé řady důvodů dospěl k závěru, že uvedené pochybení nedosahuje takové závažnosti, aby mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Předně je nutné podotknout, že navzdory § 65 odst. 1 a § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není z žalobního bodu vůbec patrné, jak absence návrhu důkazního prostředku v kárné žalobě, který byl později stejně proveden, mohlo zkrátit žalobce na jeho právech. Důkaz výslechem PhDr. V. Š. byl proveden dne 16. 11. 2011 u Obvodního soudu pro Prahu 4, přičemž z protokolu z téhož dne sp. zn. OTd 45/2011 (č. l. 216 kárného spisu) vyplývá, že žalobce byl výslechu přítomen a aktivně uplatňoval svá práva.

Obecně je vhodné uvést, že celá řada procesních předpisů specifikuje různými způsoby náležitosti podání. Některé náležitosti jsou natolik podstatné, že jejich absence tvoří překážku pro rozhodnutí ve věci samé, jiné náležitosti předpisy považují za vhodné, ale pokud nejsou v podání obsaženy, není s jejich absencí spojena žádná procesní sankce. Rovněž je nutné rozlišovat mezi náležitostmi, které musí podání splňovat již v okamžiku podání, a jinými, u kterých je s ohledem na pořádek a efektivitu řízení vhodné, aby je podání obsahovalo, ale zákon na nich nelpí. V případě § 7 odst. 2 kárný řád sice vyžaduje ze strany kárného žalobce navržení důkazů, jedná se ale toliko o pořádkové ustanovení, s nímž není spojena žádná sankce. Nutné je dále poukázat na charakter advokátního kárného řízení. Jelikož řízení není spojeno s žádnou koncentrací řízení, je možné další důkazy navrhopvat po celou dobu řízení, což umožňuje flexibilně prokazovat skutečnosti, které vyplynou až v průběhu řízení. Navíc důkazní prostředky může v průběhu řízení navrhopvat i žalovaný advokát a v rámci zásady vyšetřovací i kárný senát, proto je zjevné, že doslovné lpění na § 7 odst. 2 kárného řádu, aby kárný žalobce uvedl v kárné žalobě veškeré důkazy najednou, postrádá smysl.

Soud dále vycházel z § 11 odst. 1 písm. c) kárného řádu, kterého se žalobce dovolává. Kárný senát podle citovaného ustanovení zastaví řízení, pokud kárný žalobce neodstraní vady v kárné žalobě; jedná se ale toliko o vady, pro které nelze v řízení dále

pokračovat. Jelikož navržení a provádění důkazů není podmínkou řízení (nanejvýše může mít vliv při prokazování skutku, viny, dalších okolností a případné uložení trestu), v řízení bylo možné pokračovat neohledně na to, zda kárný žalobce uvedený důkazní prostředek navrhl či ne. Pro rozptýlení jakýchkoli pochybností závěrem soud odkazuje prostřednictvím § 35e odst. 2 zákona o advokacii na zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád. Ačkoli § 177 písm. d) trestního řádu obsahuje rovněž mezi náležitostmi obžaloby návrh důkazních prostředků, není pochyby o tom, že státní zástupce může v řízení před soudem navrhnout i nové důkazní prostředky, které vyžadují okolnosti a průběh řízení. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

2. Formulace skutku v kárné žalobě

Žalobce v druhé námitce odkazuje na výše uvedený rozsudek zdejšího soudu, kterým bylo již jednou zrušeno rozhodnutí žalované a v němž soud poukázal na nekonkrétní formulaci skutku. Ačkoli touto vadou již není zatíženo nyní napadené rozhodnutí žalované, vada dle žalobce zůstala ve formulaci skutku v kárné žalobě.

Otázka definování protiprávního skutku je průřezovým tématem, které se objevuje jak v trestním řízení, tak ve správním trestání, do něhož patří jako specifický podtyp disciplinárního řízení i kárné řízení ve věci advokátů (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 481 a násl.). Skutek musí být jednak vymezen dostatečně určitě, aby ho nebylo možné zaměnit s jinými skutky, a zároveň v jednotlivých procesních fázích musí být zachována jeho totožnost. Povinností vymezit skutek při zahájení řízení se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, č. 296/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). V něm dospěl k závěru, že vymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno. Dále konstatoval, že v sankčním řízení je vhodné uvést, jaký postih za dané jednání hrozí, ačkoli takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána. Nejvyšší správní soud dále uvedl v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, že „[p]okud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení (zde analogicky kárná žaloba, pozn. zdejšího soudu), je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“. Uvedené závěry jsou použitelné i v nyní posuzovaném případě.

Kárné řízení proti advokátovi je zahájeno doručením kárné žaloby komoře (§ 7 odst. 1 část věty za středníkem kárného řádu). Vzhledem k tomu, že kárnému řízení nepředchází žádné přípravné řízení, je právě kárná žaloba prvním formálním úkonem, kterým je vymezen předmět kárného řízení. Přestože je nutné trvat na tom, aby vytčený skutek byl v kárné žalobě popsán dostatečně určitě a nezaměnitelným způsobem, je nutné zohlednit ve smyslu výše uvedené judikatury skutečnost, že kárná žaloba je stejně jako

oznámení o zahájení správního řízení prvním procesním úkonem, který z povahy věci nemůže být stejně určitý jako výrok rozhodnutí ve věci, který je vynesena na konci řízení po všech procesních úkonech a po provedení důkazů.

Soud z kárné žaloby založené v kárném spisu na č. l. 4 až 7 zjistil, že kárný žalobce popsal posuzovaný skutek tak, že žalobce „[...] *poté, co mu jeho klient firma D. H. a. s. dne 17. 1. 2003 vypověděla plnou moc, kterou mu dne 12. 9. 1996 udělila k zastupování ve všech sporech proti České republice, jakož i plnou moc ze dne 1. 2. 1998, postupoval v řadě směrů proti zájmům tohoto svého bývalého klienta, a to zejména tak, že dne 3. 5. 2003 v 7.00 hodin ráno po předchozí dohodě navštívil předsedu vlády ČR v Kramářově vile v Praze, kterému sdělil řadu skutečností, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb firmě D. H. a. s. ve sporu s Českou republikou, a kterému předal řadu dokumentů s touto věcí souvisejících*“.

Ačkoli popis skutku v rozhodnutí žalované je určitější, což připustil i sám žalobce, než v kárné žalobě, soud považuje i takový popis skutku za dostatečný. Kárný žalobce vymezil velmi konkrétně čas a místo skutku, což vylučuje jakoukoli záměnu skutku za jiný. Okolnosti a způsob skutku jsou vymezeny obecněji, ale stejně je nepochybné, že bylo žalobci vytýkáno předání dokumentů a informací předsedovi vlády v uvedený čas na daném místě. Výrok prvostupňového rozhodnutí pak vychází z kárné žaloby, tudíž soud neshledal, že by nebyla zachována totožnost skutku. Soud námitku neshledal důvodnou.

3. Souběh kárných opatření a porušení zákazu více postihů za stejný skutek

Žalobce ve třetí námitce uvádí, že ačkoli bylo první kárné opatření vykonáno (zákaz činnosti), bylo mu následně uloženo druhé kárné opatření (peněžitá pokuta). Dále odkazuje na faktické profesně a ekonomicky ničivé důsledky právní moci prvního kárného opatření. V související páté námitce namítá, že druhým kárným opatřením byl potrestán za skutek, v rámci něhož byl potrestán již prvním kárným opatřením, což je v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

Žalobce oběma námitkami brojí proti tomu, že mu byla v rozporu s citovanou zásadou uložena pokuta, přestože vykonal část trestu vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Ačkoli je nesporné, že žalobce část trestu opravdu vykonal, rozhodnutí o tomto prvním kárném opatření bylo zrušeno, a proto nebránilo tomu, aby bylo žalobci uloženo nové kárné opatření. Situace je podobná případu, kdy je obžalovanému pravomocně uložen trest odnětí svobody, obžalovaný nastoupí k výkonu trestu, ale následně je v rámci mimořádného opravného prostředku rozhodnutí o uložení trestu zrušeno. Další řízení pak není samo o sobě zastaveno, ale pokračuje se v něm dále i s tím, že obžalovanému může být uložen nový trest. Pro aktivaci zásady *ne bis in idem* je nutné pravomocné rozhodnutí o uložení trestu (srov. čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod); *a contrario* pokud v době ukládání druhého kárného opatření neexistovalo pravomocné rozhodnutí o prvním kárném opatření, neexistovala žádná překážka pro to, aby bylo žalobci uloženo kárné opatření ve formě pokuty.

4. Nepřiměřená výše pokuty

Žalobce ve čtvrté námitce přdestírá, že maximální výše pokuty činila stonásobek minimální mzdy, tedy 850 000 Kč. Několikanásobně je ale vyšší finanční ztráta, kterou žalobce utrpěl, a proto je pokuta ve výši 200 000 Kč nepřiměřená, přičemž její zaplacení by přesahovalo ztrátu příjmu, kterou žalobce utrpěl v důsledku zákazu činnosti.

Soud k této námitce uvádí, že přiměřenost sankce není možné posuzovat ve vztahu ke škodě, která žalobci na jejím základě vznikla. Přiměřenost je zpravidla posuzována ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, závažnosti následku jednání a dalším okolnostem případu. V nyní posuzovaném případě žalobce neuvádí žádné důvody, mimo tvrzené škody, z nichž by soud mohl dovodit, že pokuta byla nepřiměřená. Pokud žalobci bylo původně uloženo vyškrtnutí ze seznamu advokátů, soudu nepřípadně nová sankce ve výši méně než ¼ zákonné sazby natolik nepřiměřená, aby dosahovala úrovně nezákonného překročení správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb.). Nutné je rovněž k závažnosti skutku uvést, že důvěrnost informací mezi advokátem a klientem je jednou z esenciálních náležitostí jejich vztahu, jehož porušení je závažným porušením advokátní etiky. Soud proto neshledal, že by výše uložené pokuty zakládala nezákonnost rozhodnutí. Jelikož žalobce soud nenavrhl moderaci pokuty, soud se moderací nezabýval.

5. Prodlení s výsledkem předsedy vlády

Žalobce v šesté námitce brojí proti tomu, že žalovaná zajistila výslech PhDr. V. Š. až po cca 8,5 letech po vytčeném skutku. Tato vada přitom měla vliv na obsah svědecké výpovědi.

Ačkoli je vytýkaná délka řízení nesporně negativním jevem, sama o sobě nemůže mít vliv na zákonnost provedených důkazů, resp. zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pozdě provedený výslech svědka má přirozeně vliv na použitelnost a vypovídací hodnotu takového důkazu. Žalobce ale neuvádí žádné skutečnosti v tom směru, jaký měl pozdě provedený výslech vliv na zákonnost tohoto důkazního prostředku, jak žalobci pozdě provedený výslech uškodil či ovlivnil zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Rovněž je nutné podotknout, že advokátní kárné řízení je spojeno pouze s lhůtami pro jeho zahájení (§ 33 odst. 2 zákon o advokacii), nikoli s prekluzivními lhůtami, jejichž uplynutí by zanikala odpovědnost za kárný delikt. Soud se proto nemusel zabývat délkou kárného řízení ve vztahu k prekluzi kárného deliktu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Námitka není důvodná.

6. Neprokázaní skutku výpovědí předsedy vlády

Žalobce v sedmé námitce uvádí, že vytčený skutek nebyl prokázán svědeckou výpovědí PhDr. V. Š., který pouze připustil vizuální podobnost předložených listin, ale nevzpomněl si na jejich obsah.

Soud se ztotožňuje s žalobcem, že samotná výpověď svědka PhDr. V. Š. není přímým důkazem, který by prokazoval vytčený skutek. Z tohoto důkazního stavu ale vycházel i kárný senát na str. 9 až 10 prvostupňového rozhodnutí, kde připustil, že nemá přímý důkaz o skutku a že výpověď svědka toliko prokázala setkání žalobce a svědka,

předmět tohoto setkání a skutečnost, že žalobce předal svědkovi memorandum, které se týkalo sporu DH proti České republice. Kárný senát pak prokazoval skutek na základě řady dalších důkazních prostředků (správnost těchto úvah posoudil soud v dalším bodě), nikoli pouze na základě výpovědi svědka. Výpověď svědka tak byla pouze jedním z nepřímých důkazů, který v kontextu dalších indicií vedl kárný senát k přesvědčení, že žalobce skutek spáchal. Námitka proto není důvodná.

7. Prokázání vytčeného skutku

Soud dále posuzoval osmou, devátou a desátou námitku, kterými žalobce v souhrnu namítá, že vytčený skutek nebyl žalobci prokázán. Žalobce rovněž tvrdí, že v kárném řízení nebylo dokazováno, zda se celou řadu údajů dozvěděl v souvislosti s výkonem advokacie, ač pouze na takový případ se vztahuje povinnost advokátní mlčenlivosti, nebo z jiných zdrojů. Zároveň napadá použitelnost některých důkazních prostředků.

7.1 Setkání s předsedou vlády

Soud předně pokládá za prokázané, že se žalobce dne 3. 5. 2003 setkal v ranních hodinách v Kramářově vile s předsedou vlády PhDr. V. Š. Předmětem jednání byl spor s DH a žalobce během tohoto jednání předal předsedovi vlády memorandum v rozsahu 2 až 3 stran. Uvedené skutečnosti vyplývají z protokolu o výsledku PhDr. V. Š. vyhotoveného dne 16. 11. 2011, sp. zn. 0Td 45/2011, Obvodním soudem pro Prahu 4 (č. l. 216 kárného spisu). Tento závěr je nepřímo potvrzen i svědeckým prohlášením JUDr. I. S. ze dne 23. 6. 2003, která uvedla, že dne 3. 5. 2003 doprovodila žalobce ke Kramářově vile, kde měl od 7 hodin ráno domluveno jednání s předsedou vlády. Rovněž dosvědčila, že viděla, jak krátce po 7 hodině osobně PhDr. V. Š. otevíral žalobci vchod v bráně do nádvoří vily, přivítali se a společně odešli do budovy (č. l. 80 stížnostního spisu). Dále závěr vyplývá i ze samotné výpovědi žalobce, jak je uvedeno níže.

7.2 Obsah jednání a předaného memoranda

Ve vztahu k samotnému obsahu setkání a obsahu předaného memoranda soud předně poukazuje na záznam zpracovatele o rozhovoru s podezřelým žalobcem ze dne 23. 6. 2003, č. j. PSP-2350/OHK-5-2003 (č. l. 8-10 stížnostního spisu), kterým policejní rada kpt. Ing. R. T., Policie České republiky, služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality, Praha 1, Krakovská 14, zaznamenal telefonní rozhovor se žalobcem, který se chtěl domluvit a vyjasnit si situaci ohledně toho, že byl podezřelý z trestného činu podvodu a vydírání. Žalobce rovněž reagoval na výzvu k předložení potřebných dokumentů tím, že policistovi slíbil dodání relevantních dokumentů k tomuto sporu.

Ve spise je dále založen přípis datovaný dnem i 1. 7. 2003 adresovaný výše uvedenému policistovi (č. l. 11 stížnostního spisu), který obsahuje seznam listin, jež měly být policii zaslány žalobcem v souvislosti s jeho vyšetřováním, a jejich detailní popis. V části C je pod bodem 18 uveden *Dokument, který J. O. předal předsedovi vlády ČR 3. 5. 03*. Podpis připojený k dokumentu obsahuje doložku *v. z.* a je odlišný od podpisu žalobce

(srovnání žaloby a podpisu žalobce na č. l. 19-26 stížnostního spisu); podpis se ale vizuálně shoduje s podpisem JUDr. I. S. (srovnání s č. l. 80 stížnostního spisu). Dokument dále obsahuje doložku, že byl převzat dne 3. 7. 2003 s výhradou neúplnosti – chyběly některé dokumenty. Na str. 6 až 7 dokumentu je dále detailní vyjádření žalobce k nyní posuzovanému skutku:

1. Žalobce uvedl své vyjádření tím, že je poskytuje proto, že DH chce na něj podat trestní oznámení pro trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji (§ 178 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákona).
2. Žalobce popsal své zjištění, že dispozice s krevní plazmou, se kterou DH podnikala, byla omezená, protože byla ve vlastnictví státních nemocnic a dispozice se státním vlastnictvím byla omezená, což mělo vliv na výši nároku DH. Když toto zjištění oznámil J. Š., ten uložil žalobci, aby o tom s nikým nemluvil. Zároveň Š. bagatelizoval toto sdělení, když ho žalobce upozornil na možnost spáchání trestného činu podvodu při vymáhání náhrady škody v neoprávněné výši.
3. Žalobce se dozvěděl z médií, že předseda rozpočtového výboru PS ČR M. Kalousek hodnotil nárok DH na 8 mld. Kč a náměstkyně ministerstva zdravotnictví Ř. vyjednávala neoficiálně o 3 mld. Kč. Žalobce ale ohodnotil nárok DH toliko na 1 mld. Kč. Dospěl tedy k názoru, že jde o přípravu trestného činu podvodu dle § 250 odst. 4 trestního zákona, a proto měl povinnost prolomit advokátní mlčenlivost (§ 21 odst. 1 zákona o advokacii) a toto jednání přerušit (§ 167 trestního zákona).
4. Žalobce popsal, že dne 30. 4. 2003 si bez předchozího kontaktu domluvil setkání s předsedou vlády ČR, k němuž došlo dne 3. 5. 2003 od 7 do 8 hodin v Kramářově vile bez přítomnosti třetích osob. PhDr. V. Š. předal písemný podklad vysvětlující, že oprávněný nárok DH je cca 1 mld. Kč a že nynější postup DH je přípravou podvodu, že může jít jen o neúmyslnou bagatelizaci tématu, a proto žalobce považoval za vhodnější oznámení předsedovi vlády než státnímu zástupci. ČR totiž mohla učinit v probíhajícím řízení snadno procesní postupy, které by zajistily, aby nárok DH byl projednán a rozhodnut jen v oprávněné výši. Zahájení vyšetřování pro trestný čin podvodu by podle názoru žalobce zkomplikovalo situaci J. Š. ve vztahu k údajnému mezinárodnímu zatykači. Žalobce také sdělil předsedovi, že může s předaným dokumentem nakládat podle své úvahy, pokud možno bez uvádění žalobcova autorství.

Úředním záznamem ze dne 4. 7. 2003, č. j. PSP-2350/OHK-5_2003, o podání vysvětlení dle § 158 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve věci trestního oznámení J. Š. za DH pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1 a 4 a § 235 odst. 1 a 3 trestního zákona proti žalobci zaznamenal již výše zmíněný policista vysvětlení žalobce. Žalobce se při podání vysvětlení vyjadřoval k okolnostem svého případu. Na str. 7 až 8 pak podal další vyjádření. Odkazoval na přílohu k předávací listině, která byla policii doručena dne 3. 7. 2003 a s níž se žalobce plně ztotožňoval. Dále na položenou otázku potvrdil setkání s PhDr. V. Š.

Přípisem ze dne 15. 9. 2003 (č. l. 41-43 stížnostního spisu) se obrátil J. Š. opakovaně na žalovanou, aby se zabývala případem žalobce, který podle názoru Š. porušoval

advokátní povinnosti. Součástí přípisu byly přílohy, mezi nimiž bylo i podání žalobce rozhodčímu soudu (č. l. 44 stížnostního spisu). V kopii tohoto nedatovaného, avšak žalobcem podepsaného, přípisu se žalobce obrátil na rozhodce ve věci DH a Českou republiku, Ministerstvo zdravotnictví. V prvním bodě uvedl, že o konečné výši náhrady škody zpracoval podklad, který předal předsedovi vlády ČR při osobním setkání, dodal místo a čas setkání a konstatoval, že obsahem jednání byly otázky předsedy vlády k dotyčnému podkladu a k některým procesním otázkám rozhodčího řízení.

Další přílohou je pak nedatované a nepodepsané memorandum nazvané *Diag Human, a. s. (dále jen Diag) – ČR, min. zdravotnictví, o náhradu škody*, které žalobce údajně předal předsedovi vlády (č. l. 45). Žalobce v tomto dvoustranném dokumentu prvně uváděl důvody pro prolomení advokátní mlčenlivosti – vycházel ze své povinnosti dané § 167 trestního zákona překazít trestný čin podvodu. V druhém bodě poukazoval na nepravdivost informací užitých DH, tedy na nepravdivost vyčísleného nároku na náhradu ušlého zisku založeného na tom, že státní zdravotnická zařízení byla oprávněna prodat do vlastnictví DH krevní plazmu, ačkoli tento prodej byl limitován vyhláškou Federálního ministerstva financí č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem. Dále demonstroval finanční rozdíly mezi „prodejem plazmy“ a „držbou plazmy“ a vyčíslil celkovou výši oprávněného nároku na náhradu škody. Oproti jiným mediálním sdělením dospěl k částce toliko ve výši 1 mld. Kč.

Přípisem doručeným žalované dne 8. 7. 2003 (č. l. 74 stížnostního spisu) se žalobce vyjádřil k dodatku stížnosti ze strany DH. Zopakoval své podezření ohledně podvodu DH, v důsledku něhož došlo k prolomení advokátní mlčenlivosti a vzniku povinnosti žalobce tento trestný čin překazít. Dále popsal setkání s předsedou vlády. Po 5 týdnech od setkání s premiérem se žalobce doslechl, že ČR neučinila nic k zamezení postupu DH. Žalobce se proto obrátil na novinářku Slonkovou z MfD, aby zjistila, zda Ministerstvo zdravotnictví a Ministerstvo financí činí příslušné kroky. Ministerstvo zdravotnictví dostalo pokyn od premiéra, ale nečinilo nic. Ministerstvo financí nic nevědělo, ale podklad, který dal žalobce premiérovi a později také Slonkové, označilo za zásadní pro rozhodování o dosud nerozhodnuté části nároku DH proti ČR. Citace žalobce v článku Slonkové *Z jedné miliardy šest* proto byly završením žalobcova snažení o zmaření trestného činu podvodu. Přípis byl podepsán s doložkou *v. z.* a vizuálně se shodoval s podpisem JUDr. I. S. (srovnání s č. l. 80 stížnostního spisu). Přílohou přípisu č. 4 byl dokument, který žalobce měl předat předsedovi vlády.

Soud z uvedených důkazních prostředků považuje za prokázané, že žalobce dne 3. 5. 2003 předal předsedovi vlády memorandum, které je založeno na několika místech spisu (č. l. 45 a 78 stížnostního spisu). Předně je vhodné poukázat na přímý důkaz, že žalobce tento dokument doručil v rámci přípisu z vlastní iniciativy dne 8. 7. 2003 žalované, přičemž v tomto přípisu se k němu výslovně přihlásil. Žalobce sice v žalobě uvádí, že přípis (č. l. 74 stížnostního spisu) není podepsán žalobcem, soud ale tuto námitku shledal za účelovou. Soud poukazuje na skutečnost, že podpis na č. l. 74 odpovídá podpisu JUDr. I. S., která svědeckým prohlášením ze dne 23. 6. 2003 potvrdila, že žalobce dne 3. 5. 2003 navštívil předsedu vlády (č. l. 80 stížnostního spisu). Její podpis pak soud objevil například i na přípisu č. l. 12, 18, 75 stížnostního spisu, pročez je patrné, že JUDr. I. S. pravidelněji podepisovala žalobcova podání. Ačkoli ve spise není založena plná moc a nejsou známy

motivy žalobce, proč nechal svá podání podepisovat JUDr. I. S., soud nemá pochybnosti o tom, že podání byla zaslána s vědomím žalobce a jeho jménem. Prvním důvodem pro tento závěr je skutečnost, že žalobce uvedenými příписы reagoval na určité výzvy, ať už ze strany policie (č. l. 12, 18 stížnostního spisu), žalované (č. l. 74 tamtéž) či Ministerstva zdravotnictví (č. l. 75 tamtéž). Jelikož se jednalo vždy o reakci, žalobce musel v odpovědi vycházet z určité akce, tedy úkonu příslušného orgánu, který mu byl adresován. Na obsahu příписů se tak žalobce musel přímo podílet nebo musel minimálně každou výzvu předložit JUDr. I. S. k vypracování odpovědi. Druhým důvodem je pak vyjádření žalobce na č. l. 25 stížnostního spisu v rámci policejního výsledku ze dne 4. 7. 2003, kdy se žalobce výslovně přihlásil k předávací listině, která byla doručena policii dne 3. 7. 2003 (č. l. 11-18 stížnostního spisu), ačkoli byla podepsána JUDr. I. S. Třetím důvodem je i stylistická a grafická podobnost jednotlivých příписů žalobce podepsaných JUDr. I. S. s jinými dokumenty (např. správní žaloba), které žalobcem podepsány jsou. Žalobce využívá zejména členění textu s číslováním jednotlivých odstavců; poznámky pod čarou odděluje od textu tenkou čarou v délce cca 1/3 řádku; čísla stránek, pokud jsou přítomna, uvádí v pravém horním rohu; a používá stejný font písma. Dokument na č. l. 11 až 12 stížnostního listu je navíc na hlavičkovém papíru žalobce.

Závěr o předání memoranda podporuje i celá řada nepřímých důkazů. Část písemného vyjádření žalobce ze dne 1. 7. 2003 adresované policii na č. l. 16 stížnostního spisu, které popisuje obsah setkání žalobce a předsedy vlády, odpovídá obsahu předaného memoranda. Obsahu předaného memoranda neodporuje ani záznam policejního výsledku (č. l. 26 stížnostního spisu). Dále DH pravděpodobně zajistila memorandum i z rozhodčího spisu, protože je žalobce rozhodcům poslal v rámci příписu, který je v kopii založen na č. l. 44 stížnostního spisu; tento příпис je podepsán přímo žalobcem. Ačkoli žalobce namítá, že nebylo prokázáno, zda tento příпис společně s memorandem pocházejí opravdu z rozhodčího spisu, soud k tomu uvádí, že se nejedná o klíčový důkaz ale o indicii, která zapadá do mozaiky výše uvedených důkazních prostředků. Nesporná je přitom skutečnost, že na č. l. 44 stížnostního spisu se nachází kopie příписu podepsaného žalobcem a adresovaného rozhodcům, který do stížnostního spisu dodala DH (č. l. 41-43 stížnostního spisu). Podle tvrzení DH pochází daný příпис včetně memoranda z rozhodčího spisu. S ohledem na skutečnost, že daný příпис s memorandem byl adresován rozhodcům, je podepsán žalobcem a byl ve sféře DH, která jej musela odněkud získat, soud nemá na základě těchto indicií důvodné pochybnosti o tom, že byl příпис společně s memorandem (č. l. 44, 45-46 stížnostního spisu) založen právě v rozhodčím spise.

7.3 Porušení advokátní mlčenlivosti

Soud v předchozím bodě učinil dílčí závěr ohledně obsahu jednání žalobce s předsedou vlády a dospěl k závěru, že dokument založený ve spise je právě předávané memorandum. Dále se zabýval otázkou, zda žalobce předal předsedovi vlády informace, které získal v souvislosti s výkonem advokacie a na něž se vztahovala povinnost advokátní mlčenlivosti.

Žalobce uvádí, že ve spisech žalované je celá řada informací z veřejných zdrojů. Soud vychází ze skutečnosti, že žalobce zastupoval několik let DH ve sporu s Českou republikou, protože nepochybně znal procesní situaci svého klienta a musel mít přístup

k celé řadě informací, na které se vztahovala advokátní mlčenlivost. Obsahem memoranda (č. 1. 45, 78 stížnostního spisu) pak není pouze řešerše veřejně dostupných informací, ale především v části 2 c) a d), 3, 4 a 5 žalobce provádí analýzu nároku DH, kterou mohl provést jen na základě detailní znalosti případu, přičemž následně navrhuje ČR konkrétní postup při obraně proti DH.

Vhodné je poukázat i na vyjádření žalobce policii v přípisu ze dne 1. 7. 2003 (č. 1. 16 stížnostního spisu). Žalobce konkrétně uvedl, že „[t]eprve po přijetí vydání částečného rozhodčího nálezu v červnu 2002, kterým bylo uloženo, aby ČR zaplatila Diagu 326 mil. Kč jsem si uvědomil, že nemocnice byly po celou dobu státní (později snad obecní), takže jejich majetek podléhal až do konce r. 2001 režimu vyhl. o hospodaření s nár. majetkem a možnost prodeje takového majetku byla velmi omezená. To ovšem mělo zásadní vliv na výši nároku Diagu. Ihned jsem to oznámil J. Š., který mi uložil, abych o tom s nikým nemluvil a s ním o tom komunikoval výhradně osobně. Zároveň však význam tohoto mého upozornění výši nároku vůči ČR bagatelizoval zejména poté, co jsem mu řekl, že pokud by chtěl vymáhat náhradu škody vůči ČR v neoprávněné výši, takže by se dopustil tr. činu podvodu, já že bych Diagu vypověděl zastoupení a měl bych zákonnou povinnost oznámit spáchání tohoto trest. činu“. Z uvedeného vyjádření je zřejmý úzký vztah obsahu memoranda se zjištěním, které žalobce učinil v souvislosti s poskytováním právních služeb při zastupování DH proti České republice. Navíc je zřejmé, že J. Š. žalobce výslovně požádal o mlčenlivost ohledně tohoto zjištění.

Soud dále cituje část přípisu žalobce doručeného žalované dne 8. 7. 2003 (č. 1. 74 stížnostního spisu), ve kterém se žalobce vyjadřoval ke stížnosti DH a v němž uvedl, že „[p]o pěti týdnech po mém jednání s premiérem jsem se doslechl, že ČR neučinila nic k zamezení postupu Diagu. Měl jsem zkušenost, že předcházející ministr zdravotnictví více než půl roku nesplnil usnesení vlády ke sporu Diag-ČR a nápravu sjednal až místopředseda vlády Rychetský po mé stížnosti. Proto jsem počátkem letošního června požádal novinářku Slonkovou z MfD, aby s užitím zákona o svobodném přístupu k informacím zjistila, zda ministerstva příslušná k této věci – MZd a MF činí příslušné kroky. Jmenovaná zjistila, že MZd sice pokyn od premiéra dostalo, ale neučinilo nic, MF nic nevědělo, ale podklad, který jsem dal premiérovi a později také Slonkové, označilo za zásadní pro rozhodování o dosud nerozhodnuté části nároku Diagu vůči ČR“. Z daného vyjádření vyplývá, že informace obsažené v memorandu nebyly zanedbatelné a natolik dostupné, aby je ministerstva získala vlastní aktivitou.

Pro dokreslení je vhodné pamatovat i na skutečnost, že i sama DH považovala předání informací žalobcem předsedovi vlády za porušení advokátní mlčenlivosti ohledně citlivých informací, které žalobce získal při právním zastupování (např. č. 1. 6, 88-89, 134 stížnostního spisu).

Soud z obsahu samotného memoranda dospěl k závěru, že informace v něm obsažené musel žalobce získat v souvislosti s poskytováním právních služeb DH, protože se na ně vztahovala povinnost advokátní mlčenlivosti. Tento závěr pak podporuje postoj DH a citované vyjádření žalobce založeno ve spisu. Je nutné rovněž uvést, že § 21 odst. 1 zákona o advokacii má široký rozsah a nevztahuje se jenom na informace získané při poskytování právních služeb, ale i na informace související s poskytováním právních služeb. Soud dále dodává, že by nedávalo smysl, pokud by si žalobce domluvil setkání

s předsedou vlády k předání obecně známých a veřejně dostupných informací ohledně sporu DH proti České republice.

V otázce prolomení advokátní mlčenlivosti zákonnou povinností překazit trestný čin soud odkazuje na str. 10 prvostupňového rozhodnutí kárného senátu, kde se kárný senát zabýval důvody, proč obrana žalobce, že se jednalo o povolené prolomení mlčenlivosti, nebyla uznána. Jelikož žalobce k této otázce v žalobě nic nenamítal, soud ji nepovažoval za spornou a v rámci zásady dispozitivnosti soudního řízení správního se jí více nezabýval (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

7.4 Zákonnost a použitelnost důkazních prostředků

Soud se závěrem zabýval zákonností a použitelností jednotlivých důkazů, které žalobce napadá. Pokud se jedná o žalobcova podání, která ale nejsou podepsána žalobcem, soud odkazuje na výše uvedené závěry, že tyto důkazní prostředky jsou použitelné, protože námitku, že jsou podepsané jinou osobou, shledal soud účelovou.

Žalobce také brojí proti použitelnosti důkazních prostředků, které byly policií zajištěny v přípravném řízení. Soud souhlasí, že použitelnost úředních záznamů (č. 1. 19 stížnostního spisu) o podání vysvětlení je dle § 158 odst. 6 (dříve § 158 odst. 5) trestního řádu omezená. Soud ale tento důkazní prostředek nepovažuje za rozhodující a jeho nevyužitím není narušen řetězec jiných usvědčujících důkazů. Soud dále uvádí, že žalobce byl v průběhu roku 2003 policií prověřován pro tvrzené spáchání trestného činu podvodu (§ 250 odst. 1 a 4 trestního zákona) a vydírání (§ 235 odst. 1 a 3 trestního zákona). Pokud žalobce dodal policii jakékoli dokumenty (zde memorandum), ze kterých kárný senát vycházel, či vypovídal ohledně svého setkání s předsedou vlády dne 3. 5. 2003, jednalo se o čistě dobrovolnou iniciativu žalobce, nikoli o výpověď či naplnění oznamovací povinnosti ve vztahu k probíhajícímu prověřování ze strany policie. Setkání žalobce s předsedou vlády totiž nemělo jakýkoli vztah k prověřovanému podvodu či vydírání a ze spisu není zřejmé, že by byl žalobce prověřován pro jiné trestné činy, u kterých by obsah setkání s předsedou vlády a předaného memoranda význam měl. Dokumenty týkající se setkání žalobce s předsedou vlády, které žalobce zaslal policii a jež jsou nyní součástí stížnostního spisu, proto soud nepovažuje za důkazní prostředky, které by nebylo možné použít ve smyslu zásady zákazu sebeobviňování. Rovněž je nutné podotknout, že paušální zjednodušení, že prameny důkazů zajištěné v přípravném řízení nemohou být použity v kárném řízení, nemá oporu v právních předpisech.

Žalobce rovněž napadá použitelnost důkazních prostředků dodaných DH z rozhodčího spisu. Soud již výše na základě několika indicí poznamenal, že nemá důvodné pochybnosti o tom, že tyto dokumenty z rozhodčího spisu pocházejí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, příznačně uvedl, že pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil

zrno od plev“ a případné zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.

Žalobce má přirozeně právo nespolupracovat při vyšetřování kárného deliktu, který je mu kladen za vinu. Důkazní břemeno k prokázání skutku a viny nesl zcela kárný senát. Ve svých námitkách žalobce ale pouze napadá jednotlivé důkazní prostředky, aniž by poukazoval na jiné možné varianty rozhodného skutkového děje. Jedná se tedy o prostá tvrzení, která v kontextu dalších důkazů působí nepravděpodobně. Přitom i v řízení o kárném deliktu má obviněný povinnost prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Ve smyslu výše citovaného judikátu soud proto námitky obviněného vypořádal, přičemž mu k tomu postačily důkazy založené ve spise, které provedl kárný senát (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

7.5 Závěr

Ze všech dílčích úvah soud dospěl k závěru, že žalobce se po předchozí domluvě setkal dne 3. 5. 2003 mezi 7 a 8 hodinou v Kramářově vile s předsedou vlády ČR – PhDr. V. Š., se kterým jednal o postupu ve věci DH proti České republice. Během tohoto setkání žalobce předal předsedovi vlády memorandum (č. 1. 45 stížnostního spisu), jehož obsahem byly informace, které se žalobce dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb DH a k nimž byl dle § 21 odst. 1 zákona o advokacii vázán mlčenlivostí. Vzhledem k těmto zjištěním shledal soud závěry kárného senátu a odvolacího kárného senátu správnými. Osmá, devátá a desátá žalobní námitka proto nejsou důvodné.

8. Porušení zásady „in dubio pro reo“

Žalobce v jedenácté námitce uvádí, že žaloba měla být zamítnuta, protože při pochybnostech o tom, kterou listinu žalobce předal předsedovi vlády a zda se na tyto údaje vztahovala povinnost advokátní mlčenlivosti, mělo být rozhodnuto podle zásady *in dubio pro reo*.

Soud ve výše uvedeném bodě přezkoumal hodnocení důkazů ze strany žalované. Přitom s ohledem na řadu indicií a shora podané argumenty nemá důvodnou pochybnost o tom, že se žalobce skutku, tak jak byl popsán žalovanou, dopustil. Jelikož zásada *in dubio pro reo* nalézá své uplatnění pouze v případech sporných a pochybných, neshledal soud, že by se měla uplatnit na nyní posuzovaný případ. Námitku proto neshledal důvodnou.

9. Délka kárného řízení

V poslední dvanácté námitce žalobce poukazuje na to, že kárné řízení trvalo déle než 8 let, což měl být důvod pro zastavení kárného řízení z důvodu amnestie prezidenta republiky, která zastavila trestní řízení trvající více než 8 let.

Soud se délkou řízení a jejím vlivem na zákonnost rozhodnutí zabýval již ve vztahu k šesté námitce. Ačkoli soud dále souhlasí se žalobcem, že správní trestání a trestní právo sdílí celou řadu zásad, které jsou společné pro trestání osob orgány veřejné moci, není tento

překryv neomezený, a to zejména v otázce procesních postupů, které upravují jiné předpisy (srov. například trestní řád – procesní předpis pro řízení o trestných činech; zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích – procesní předpis pro řízení o přestupcích; a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád – obecný procesní předpis, podle něhož se vede řízení o jiných správních deliktech). Právě institut amnestie [srov. čl. 63 odst. 1 písm. k) Ústavy České republiky, § 11 odst. 1 písm. a) a hlavu dvacátou třetí trestního řádu] je jednou z tradičních výsad hlav států ve vztahu k trestněprávní pravomoci státních orgánů, nikoli ve vztahu ke správněprávní pravomoci. Jelikož žalobcová představa o možnosti aplikace institutu amnestie prezidenta republiky ve správním trestání je na základě právě uvedeného mylná, soud neshledal jeho námitku důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.